

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Se rostește binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Se binecuvintează prin rostire de cuvânt cerul cel nou și pământul cel nou și Ierusalimul cel nou, care s-au lucrat și s-au coborât de la Dumnezeu, întru purtarea tronului și a cortului lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor.

Iată, deschid izvoarele Mele ca să curg Eu spre voi și să beți voi, să beți mereu din râul vieții și să vă hrăniți din pomul vieții, care este udat de râul vieții și care crește și rodește în mijlocul Ierusalimului ceresc.

Pace vouă de la Tatăl! Pace vouă, copiii ai Fiului Meu întru Care am binevoit! Pace vouă de la Mângâietorul, pe Care L-am trimis fiilor Fiului Meu după ce Fiul Meu Și-a plinit lucrarea Sa peste voi, așezându-Se apoi în voi prin acest Mângâietor dat Lui de Mine pentru ca să vină cu El la voi, pentru ca să vi-L dea vouă și ca să fie cu voi până la sfârșitul veacurilor.

Pacea Mea v-o dau vouă, pacea Mea o las vouă, tată! Precum v-o dă Fiul, așa și Tatăl v-o dă, ca să aveți voi purtare de Duh Sfânt întru Noi, întru Mine și Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit. Dacă Eu sunt fără de început, dacă sunt mai înainte de toți vecii, tot așa și Fiul Meu, tot așa și Adevărul Meu, Care este Fiul Meu și Moștenitorul Cel cu Mine în moștenire.

Dar îngerii cei făcuți pentru slava Noastră, pentru lucrarea Noastră nu au putut fi decât slavă până ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul și pe toate cele văzute și pe cele nevăzute, și pe om luat din pământ. Și iată, făptura cea făcută de Noi din pământ și căreia am suflat Noi duh de viață, făptura aceea a stârnit tulburare în lumea îngerilor cei făcuți prin cuvânt așa cum toate s-au făcut prin cuvânt; toate, în afară de om. Toate oștirile îngerești formau slava lui Dumnezeu ascultând lucrarea slavei. Dar după ce Noi l-am făcut pe om, am zis omului să asculte de cuvântul cel rostit, pentru ca să fie ascultat cuvântul, pentru ca să se îplinească el. Dar cuvântul rostit peste om nu s-a împlinit, tată. De ce, tată, nu s-a împlinit? De ce s-a călcat peste cuvânt, și cum s-a putut întâmpla aceasta? S-a semețit omul, tată. Îngerii erau duhuri, și duhurile nu fac nici o lucrare fără trupuri, fără să aibă locaș trupuri. Și dacă l-am făcut pe om cu trup și dacă am suflat duh de viață peste el și dacă apoi M-am odihnit în el, M-am odihnit cu tot cerul în el, în pământul pe care l-am lucrat, căci după ce l-am lucrat și l-am terminat M-am odihnit în el, M-am odihnit în lucrarea Mea, tată, a Mea și a Fiului Meu, întru Duh dumnezeiesc.

Fiți atenți, măi copiii, luați aminte bine, că astăzi este sărbătoare de îngeri, dar voiesc să înțelegeți bine și atent. Fiți cu duhul atent și aplecat spre înțelegerea întru Dumnezeu, căci facem sfat îngeresc și ceresc ca să înțelegem lucrarea îngerilor. Mai-marii oștilor îngerilor, Mihail și Gavriil, aduc serbare în sobor peste Ierusalimul cel din cer dat vouă ca să fie îngerii lucrând peste voi în această zi de sărbătoare. Fiți cu duhul atent și ridicați-l spre Mine, ca să înțelegeți sfatul Domnului între voi, că după ce l-am făcut pe om, M-am odihnit întru el. Și cât M-am odihnit? Puțin de tot M-am putut odihni în lucrarea mâinilor Mele, căci în vremea odihnei Mele în om, omul s-a bucurat de toată slava lui Dumnezeu care mișca în Eden, care plutea în Eden, purtată de om, de trupul omului și de mișcarea trupului omului, care purta în ea slava Mea.

Am făcut om din om ca să nu fie omul singur, ca să fie mare slava Mea întru lucrarea omului. Îngerii erau cu Mine și cu slava Mea în om, și omul era atunci purtător de Dumnezeu, locaș al slavei lui Dumnezeu. Toate cetele de arhangheli și de îngeri își găsiseră odihna în om, căci făceau parte din slava Mea, și omul era slujit de îngeri, precum Dumnezeu. Și l-am iubit pe om și l-am pus împărat în Eden, căci i-am făcut o grădină de Eden peste care să fie omul împărat.

Și dacă l-am pus împărat peste Eden, a folosit gând ascuns, care a fost slujit de îngeri, și acest gând ascuns a primit slujirea îngerilor prin căpetenia îngerilor.

Omul era pus împărat, și apoi s-a semețit și a spus: «*Pune-voi scaunul meu și îl voi așeza deasupra norilor; peste Cel Preaînalt îl voi pune*». Și iată, acest gând ascuns al omului, care ar fi fost să primească slujirea îngerilor, a cutremurat Edenul și cerul cel de deasupra, căci omul cel din pământ făcut a tânjit să se înalțe deasupra Creatorului său. Și cum a început îngerul cel întâi peste cetele îngerilor, cum a început să cugete a sluji gândului cel ascuns al omului, s-a zdrobit de muntele semeției care crescuse în om, și Domnul nu a mai simțit odihna în om, și îngerii au început să cadă de la fața lui Dumnezeu, din cinstea în care erau. Și pe când îngerii cădeau, Domnul a trezit pe Mihail și a strigat prin el: «*Să stăm bine și să luăm aminte cu frică!*». Și când a zis „*cu frică*”, s-a oprit căderea îngerilor, din pricina cuvântului de supunere.

Iată, tată, ce a făcut omul! S-a făcut prilej și locaș de cădere a îngerilor. Ca fulgerul de repede s-a produs această cădere a omului, ca gândul de repede, căci când omul a gândit, au căzut îngerii și s-au făcut satane. Și ce înseamnă satană? Satană înseamnă schimbarea binelui în rău, și când binele se transformă în rău, începe o luptă de vrăjmășie împotriva binelui, și se naște o putere care se numește rău, puterea răului împotriva puterii binelui, a lui Dumnezeu. Și iată, așa s-a format atunci satana, născând putere vrăjmașă, care se duce la Dumnezeu și învinuiește pe om în fața lui Dumnezeu. Ca fulgerul s-a născut această putere potrivnică binelui, și se numește satană această putere rea, dar ea a căzut de la fața lui Dumnezeu, după cum este scris: «*Am văzut pe satana, ca fulgerul căzând din cer*».

Și după ce puterea aceasta a căzut pe pământ, pe care pământ a căzut? A căzut în om, a căzut peste om și peste înțelepciunea omului, căci satana a luat apoi chip de șarpe, și a lucrat acest înger căzut, a lucrat prin șarpe și a rostit cuvânt de ispită îndemnându-l pe om să nu asculte de Dumnezeu ca să cadă și omul dacă el a căzut cu ceata lui cu tot. Căci Lucifer era cel dintâi înger peste îngeri și peste cetele de îngeri și avea ceata cea dintâi, alături de lumina și de fericirea lui Dumnezeu; adică era primul, el și ceata lui lângă scaunul lui Dumnezeu, lângă lumina și fericire, mări tată, și de aceea i se zicea Lucifer, adică Luceafăr, căci el își lua strălucirea din lumina fericirii dumnezeiești.

S-a supărat Lucifer pe om; a dat vina pe om pentru căderea lui. El era îngerul înțelepciunii lui Dumnezeu, și când s-a odihnit Domnul în om, s-a odihnit și el și ceata sa, dimpreună cu toate oștirile cerești, și în om s-a întâmplat căderea lui, căci duhurile îngerilor lucrează prin trupuri lucrarea lor. Și s-a luptat apoi Lucifer ca să-l cadă și el pe om din cer, și a intrat în șarpe și a ademenit pe om, și s-a născut de atunci lucrarea vrăjmașă binelui și fericirii omului în cer, și omul a fost dat afară din cer și a fost pus în locuința morților. Dar Eu am trimis pe Fiul Meu ca să ia trup și să strice lucrul lui satana dărâmându-l de peste tot, și apoi să plinească înfrângerea și distrugerea lui la venirea Lui.

Iată ce înseamnă să se lase omul stăpânit de satană! Și de aceea Eu am ridicat oameni dintre oameni, care alungă pe satana. Când regele Saul era chinuit de duhul lui satana pentru păcatul mării de sine, el a fost eliberat de satana prin cântarea lui David. Dar cu greu se poate face așezare de Dumnezeu în omul în care locuiește acest înger, căci Saul era mereu văzut cu Lucifer în lucrarea sa. Iată păcatul lui Lucifer lucrând în om prin mărirea de sine, prin părerea de sine! De aceea L-am trimis pe Fiul Meu; L-am trimis să strice lucrarea satanică și să Se arate oamenilor ca să-i învețe să ia din nou chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Și cine se lasă învățat și ajutat de Fiul Meu, acela face ce a făcut Fiul Meu și se coboară la smerenie, ca să nu-și încerce Lucifer stăpânirea în omul care primește pe Fiul Meu.

O, Tatăl Meu, de aceea am zis Eu la oameni: «*Eu sunt calea!*». Așa le-am zis când Tu M-ai trimis la oameni, și cine M-a crezut, a luat-o pe calea aceasta și s-a izbăvit de acest înger vrăjmaș. Amin.

O, iubiții Mei, prietenii Mei, frații Mei întru Tatăl! Așa am zis: «*Eu sunt calea!*». Și cum adică Eu? Eu am fost coborât până la voi ca să vă iau apoi cu Mine la Tatăl. Iată coborâre și înălțare. Aceasta este calea pe care v-am arătat-o Eu. întâi M-am coborât, și apoi M-am înălțat. Dacă Eu nu Mă cobor la voi, cum ați putea să vă înălțați voi la Tatăl? Tatăl nu primește pe nimeni fără Mine, pentru că El M-a trimis să Mă cobor și să-i aduc cu Mine pe cei la care Mă cobor, pe cei în care Mă cobor. Eu sunt Fiul Tatălui, și M-am coborât în voi ca să vă învăț și pe voi să lucrați și să stricați lucrarea lui satana.

Când a venit la Mine cel bolnav cerându-Mi să-i vindec trupul de boală și de duh rău, l-am vindecat și i-am zis: «*Du-te, dar de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău*». Și ție, măi poporul Meu, ție cum ți-am zis când ai venit ca să fii cu Mine? Căci te-am primit și te-am vindecat prin cuvânt de plata păcatelor de până atunci, adică te-am iertat și te-am primit și nu ți-am zis: „*Du-te, și să nu mai păcătuiești!*”, și ți-am zis: „*Vino, și să nu mai greșești; vino și stai cu Mine ca să nu-ți fie ție rău!*”.

O, măi copii, iată, în ziua aceasta de sărbătoare vorbesc cu poporul acestei lucrări. Am vorbit atâția ani cu poporul acestei lucrări. Sunam din trâmbița cea dumnezeiască și îl anunțam să se adune la masa cuvântului Meu, și venea poporul acestei lucrări, dar auzind nu auzea și venind nu venea. Nu venea, fiilor, nu venea, că dacă venea, venit era și venit rămânea. Venea și se întorcea, venea și pleca, și nu venea. Nu venea dacă făcea așa. îl strângeam mereu, ca să-l vindec mereu. De câte ori cădea, îl sculam iertându-l, că el nu se scula. îl sculam Eu, că el nu se scula, căci ca să te scoli înseamnă să urăști căderea și să nu mai cazi. Dar Eu îl sculam, și el se ducea de la Mine și cădea iar. Cădea, pentru că era semeț, că nu o să se audă niciodată să cadă cineva dacă nu se semețește ridicându-se deasupra lui Dumnezeu. Dacă Eu veneam și îi spuneam să nu mai facă, el nu făcea așa, el făcea mereu împotriva, și asta se numește că iar cădea semețindu-se deasupra scaunului lui Dumnezeu. O, și când auzeam mereu așa cum aud și acum de la acest popor că zice că „*Dumnezeu e bun și știe că satana e de vină și vede lupta noastră cu satana!*”! O, măi creștine, nu ai să vezi niciodată pe cel ce se luptă cu satana, și ca să nu-l biruiască pe satana; niciodată, fiule. Și ai să vezi mereu pe satana în calea omului biruindu-l pe cel ce nu se luptă cu satana. Numai cel ce nu se luptă, numai acela e biruit, numai acela. Cel ce primește pe acest înger, acela devine satană care luptă împotriva lui Dumnezeu, împotriva împărăției lui Dumnezeu, și acela îi răstoarnă scaunul lui Dumnezeu, statul lui Dumnezeu înăuntrul său. Eu de aceea am venit cu această lucrare, ca să așez la loc drept scaunul lui Dumnezeu, să-l așez ca să stea, și ca să împărătească stând. Dar de la căderea lui Lucifer nu s-a mai pomenit să stea Domnul în omul care are pe acest înger înăuntrul său.

Iată, vorbesc cu voi despre îngeri, ca să cunoașteți voi pe acest înger rău și să nu-i dați împărăție, fiilor, să nu-i dați, să nu-i mai dați. La o parte din voi vă zic să nu-i dați, dar la o parte din voi vă zic să nu-i mai dați. Eu am venit să dărâm scaunul lui Lucifer, dar dacă poporul Meu nu va deosebi pe acest înger căzut din cer, se va lăsa mereu momit de șarpele care mușcă după ce momește, și apoi Lucifer, văzând, se duce și învinuiește pe om. De aceea, creștine, îți zic ție: ascultă de Dumnezeu și de cuvântul Său, căci dacă omul cel din Eden ar fi ascultat de cuvântul rostit peste el, nu ar mai fi ajuns să vadă rodul păcatului acesta.

Iată cel mai mare și cel mai bătrân păcat! Neascultarea este acum ca o brățară pe care creștinul poporului Meu o poartă cu el în toată vremea, și această brățară se va desface în două și îți va prinde amândouă mâinile, măi creștine, și vei fi dus acolo unde nu voiești. Și dacă nu voiești să fii dus la locul neascultării, aruncă de la tine, aruncă brățara cumpărată de la străinii lui Dumnezeu, și cumpără de la Mine salbă de nuntă și haină de nuntă și nu umbla pe drumul neascultării de cuvântul lui Dumnezeu; nu umbla în tine cu acest înger rău, că el te pică din cer, fiule, te trage din cer. Nu fi nepăsător, nu fi azi nepăsător, că mâine nu vei putea să te tragi de la plata nepăsării.

O, Eu așa am spus: *«Privegheați și vă rugați neîncetat, ca să nu cădeți în ispită!»*. Dar ce înseamnă să te rogi? înseamnă să te pleci lui Dumnezeu, ca să nu te pândescă acest înger întunecat. Ce făceam Eu când mergeam în casa Tatălui Meu? Luam cartea Tatălui Meu și citeam din ea și arătam tuturor lucrarea Tatălui Meu, și așa făceau și apostolii Mei apoi, și așa să faceți și voi, fiilor; neîncetat să fiți așa, ca să nu cădeți în ispăte. Cel ce face așa mereu, acela se ridică mereu spre cer, dar pe scara pe care M-am coborât Eu, pe calea pe care M-am coborât Eu. Eu sunt calea, și v-am dat-o vouă, căci v-am dat vouă mai mult decât la oricare popor al vremii lui Israel. Eu sunt, și ți-am zis: *«Vino! Vino, și de acum să nu mai greșești calea! Vino, ca să sărbătorească îngerii în tine, îngerii cei care nu au căzut!»*. Și de ce nu au căzut și aceia? Aceia au stat cu frică în lucrul lui Dumnezeu și au luat aminte la statul lor cu Dumnezeu.

Venea mereu acest popor la această sărbătoare, venea la praznicul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil. Eu când prăznuiam cu ucenicii Mei praznicul împărăției lui Dumnezeu, care venise cu Mine, hrăneam mulțimile cu vederea minunilor și a semnelor care Mă însoțeau de la Tatăl. Le hrăneam vederea și auzul și mirosul și gustul cuvântului și lucrarea văzută și pipăită la vederea cuvântului împlinit, și apoi sfârșeam minunea punând masa cu hrana cea pentru trup, și tot din cer puneam și hrana pentru trup, care se gătea prin cuvânt și prin rugăciunea Mea către Tatăl, de la Care ceream și de la Care primeam.

Când am fost chemat în casa fariseului care făcuse ospăț mare, Eu M-am dus. Și de ce M-am dus? Pentru că așa este scris: *«Cel ce îți zice să mergi cu el o milă, mergi două; cel ce îți cere, dă-i, și nu te întoarce de la el»*. Și Eu M-am întors spre acela și M-am dus la ospățul său, dar M-am dus cu ospățul Meu în mijlocul ospățului său, și le-am înmulțit ospățul Meu, adică am înmulțit cuvântul Meu, căci el pentru cuvintele Mele Mă căuta. Și ce am mâncat Eu în casa lui și la masa lui? N-am mâncat, dar am mâncat mâncarea pe care o aveam Eu de mâncat, și am lucrat de l-am scos pe îngerul acesta rău din ei și le-am arătat calea Mea în ei, ca să știe ei lucrul lui satana, căci pentru aceasta venisem. Am intrat și am văzut acest înger semeț, care-și lua loc la masă cu semeție pământească dacă a căzut pe pământ. Erau veniți la masă oameni bogați și cu haine moi, și duhul lui Lucifer care era în ei dădea târcoale să Mă ispitească spre slava deșartă. Și, de unde, că voi știți ce am făcut Eu acolo și pentru ce M-am dus acolo. Am intrat și am privit și am văzut cum se așezau toți la masă, și am privit peste hainele lor moi, care purtau în ele mărirea slavei pământești, și M-am apucat de lucru, și de dărâmat M-am apucat, de dărâmat lucrarea lui Lucifer, și am spus: *«Când ești chemat la masă, nu te grăbi să iei locul cel mai bun și cel mai sus, că vine în urma ta unul care e de rang mai mare, și te scoală și te dă pe un loc mai jos, și se așează cel pentru care e pregătit scaunul»*. De ce am spus Eu așa? Ca să nu iau loc la masa aceea, ca să le stric gustul cel trecător, căci Eu nu M-am așezat la masa bucatelor lor și pe scaunul împărăției lor, și nu aveam cum să lucrez altfel ca să nu Mă așez, și i-am smerit și pe ei, și s-au sculat și ei de la masa lor. Și iar am adăugat cuvânt, ca nu cumva să-Mi întindă pâinea lor, și am zis așa: *«Când faci ospăț, să nu chemi neamurile sau prietenii sau cunoscuții, ci cheamă săracii, care nu-ți pot da înapoi, ca să fie primit la Dumnezeu lucrul tău și ospățul tău în numele lui Dumnezeu»*. Și iată, așa l-am slăbit pe acest înger care stăpânea în ei, și am lucrat calea coborârii Mele în ei. Și dacă Eu nu Mă coboram, nu-i puteam înălța spre smerenie, nu-i puteam scula de la masa semeției deșarte.

Așa făceam Eu la praznicul sfinților arhangheli, unde venea și se aduna aproape tot poporul Meu, dar Eu nu încăpeam atunci mai întâi cu calea Mea în inima poporului Meu, căci se puneau mese lungi cu bucate, și stăteam și așteptam să se sature poporul Meu, că altfel el nu mai stătea la masa smereniei cuvântului Meu. De aceea nu a stat poporul Meu cu Mine, și de aceea nici nu puteam să-l pierd cerându-i să aibă același lucru cu Mine. îl lăsam să mănânce, ca nu cumva să cârtească pe cale spre Mine, că nu pot spune pe cale cu Mine, și pot spune pe cale spre Mine. Eu i-am spus: *„Vino, poporul Meu, vino și să nu mai greșești!”*. I-am spus *„Vino!”*, pentru că Eu am venit să stau cu el, dar el nu a stat cu Mine. Nu i-am spus: *„Du-te, și să nu mai*

păcătuiesti!”, și i-am zis: „*Vino, și să nu mai greșești, și stai cu Mine, ca să nu mai greșești și ca să nu mai flămânzești!*”. Dar iată, Eu am pus masă la praznicul sfinților arhangheli în grădina începutului cel nou și pe care-l unesc cu începutul cel dintâi. Nu mai am popor cu trup cum aveam altădată când era ușa chemării largă și așteptând, dar Duhul Sfânt vorbește cu poporul Său, și va merge să-i dea cuvântul Său.

Vorbește Domnul cu tine, poporul Meu care ești cu duhul venit la praznicul cerului. Dar iată, sloboade Domnul un picuț de tăcere de cuvânt, și merg cei din grădina cuvântului, merg să guste ale Mele dintru ale Mele, și iar vom lua cartea și vom așeza în ea cele ce vor fi să ia ființă în cartea aceasta. Binecuvântată să fie hrana cea pentru trup, și cerească să fie prin binecuvântare. Și nu se zice: „*Poftă bună!*” la masă, căci pofta a scos pe om de la masa cerului, și se zice „*Binecuvântată să fie masa, și bucatele ei să fie cerești!*”. Și vom merge apoi înainte cu cuvântul cel despre îngeri în această zi de sărbătoare. Amin, amin, amin.

Iată, mergem înainte și cu duhul atent, căci duhul îl ține treaz pe creștin în fața înțeleșurilor tainelor lui Dumnezeu. Să nu fim slabi nici cu trupul, dar îngreuierea trupului vine de la neatentația duhului, iubirii Mei. Eu am vorbit mult de tot poporului Meu cel de azi, care a avut pe masă tainele lui Dumnezeu, și poporul nu a îmbătrânit în înțelepciune după câtă carte a mâncat de la Mine. Și unii din poporul Meu nu au folosit nimic din multa vorbire a lui Dumnezeu, și ca și tânărul care la vorbirea lui Pavel i s-a îngreuiat duhul și trupul și a căzut de sus și a murit, așa și trupul acestui popor, dacă nu a avut în el duh atent a adormit în casa tainelor înalte și a căzut jos din pricina somnului adânc al duhului, și a stat cu trupul căzut, și Eu mereu îl deșteptam și îl înviam, așa cum Pavel a înviat pe tânărul care a căzut de sus din pricina îngreuirii și a somnului adânc în care stătea.

O, iubirii Mei, cât de greu a pătruns Dumnezeu cu lucrarea Lui peste om, cu lucrarea de răscumpărare din plata păcatului neascultării și a robiei lui Lucifer! Căci oamenii au făcut numai rău pe pământ, și a pierdut Domnul pe tot omul de pe pământ aducând înec peste pământ, și a rămas un om cu casa sa, un om pe care l-a văzut Dumnezeu că-i plăceau căile dreptății, și apoi a lucrat Dumnezeu peste Avraam și a rostit prin el făgăduința mântuirii omului. A venit atunci Tatăl Meu și S-a folosit de trup și a ieșit înaintea lui Avraam și l-a binecuvântat pe Avraam, și a răscumpărat Dumnezeu pe om prin făgăduința făcută peste Avraam și peste urmașul lui Avraam, Care avea să vină la vremea convenită să plinească taina răscumpărării. Iată, Tatăl Meu l-a binecuvântat pe Avraam, Melchisedec l-a binecuvântat pe Avraam, căci Melchisedec era preotul lui Dumnezeu și era mai mare ca Avraam. Nimeni nu putea fi mai mare ca Avraam pe pământ, căci lui îi dăduse Tatăl Meu făgăduința, și iată, Cel mai mare ca Avraam l-a binecuvântat pe el. A folosit trup Tatăl Meu și L-a binecuvântat pe Cel mic, pe Fiul Său L-a binecuvântat în Avraam. Și cine l-a făcut preot pe Melchisedec? Căci tatăl său cel după trup era slujitor la idoli și jertfa copiii ai cetății Salemului închinându-se idolilor, și pe Melchisedec l-a durut prea tare această nelegiuire și a ridicat mâinile spre Tatăl Meu și a rostit cerere să fie pierdută toată țara Salemului și să nu mai rămână nimic din ea, ca să nu se mai săvârșească atâta rătăcire și minciună. Și a pierit în clipa aceea, într-o clipă a pierit cetatea și nu s-a mai cunoscut că a fost, și a rămas el singur și a plecat la Dumnezeu și s-a sălășluit în munți, și Tatăl Meu l-a numit preot al Său, pentru că Melchisedec a adus jertfa dragostei sale pentru Domnul, și nimeni nu a adus o mai mare jertfă ca și el. El a adus jertfă Domnului toată cetatea, toată spița, și tot neamul său l-a adus jertfă numai cu cuvântul, iubirii Mei, și a rămas fără spiță, fără neam, fără început și fără sfârșit. Nu se mai cunoștea începutul său, începutul neamului său pe nicăieri, și nici urmă din sfârșitul neamului său, că așa de bine s-a așezat locul în care era Salemul, că nimeni dacă ar fi trecut pe deasupra nu ar fi bănuțit că acolo ar fi avut loc o schimbare. Cine mai putea ști de începutul zilelor sale? Nimeni, așa cum nimeni nu a cunoscut sfârșitul său. El era preotul lui Dumnezeu,

pentru că îi adusese jertfă lui Dumnezeu tot ce a fost al său, toată moștenirea lui, și el nu a rămas cu nimic decât cu trupul său și cu Dumnezeul său.

O, mare taină este aceasta, dar voi nu o puteți purta acum, copii ai poporului Meu, căci Tatăl Meu a folosit trup și a binecuvântat pe Avraam și pe urmașul său, și aceasta este lucrarea Tatălui Meu, în care și voi stați, și iată, lucrați după rânduiala lui Melchisedec, și prin cuvânt lucrați, așa cum Melchisedec prin cuvânt a adus jertfă lui Dumnezeu și a fost numit preot în veac, preotul lui Dumnezeu, prin care Tatăl Meu Și-a făcut lucrarea Sa de pecetluire a făgăduinței făcute peste Avraam.

Cu cine să vorbesc Eu despre lucrarea Tatălui Meu? Să vorbesc cu bătrânii acestui popor, căci cu tinerii nu pot vorbi tainele cele mari. Dar unde să fie bătrânii? Dar sunt bătrâni în poporul Meu? Iată, cei tineri sunt bătrânii poporului Meu, și vorbesc spre ei, și să îmbătrânească poporul Meu, că vremea e pe sfârșite, și a îmbătrânit vremea așteptând să crească înțelepciunea lui Dumnezeu peste oameni.

O, poporul Meu, te-am tras lângă Mine ca să te așez apoi și să judeci toate semințiile pământului, după cum am rostit peste Avraam când i-am spus: *«în tine se vor binecuvânta toate neamurile»*. Avraam a fost omul peste care Tatăl ceresc a rostit făgăduința, și în calea căruia a ieșit cu pâine și cu vin și cu untdelemnul ceresc al cuvântului făgăduinței. Avraam a fost cu binecuvântare tainică, și a lucrat Ea însăși, Sfânta Treime apoi, și Și-a plinit făgăduința până la capătul lucrării ei, căci așa s-a spus: *«Ție, și urmașului tău»*. Și iată, Cel ce a purtat rodul pomului vieții a fost făgăduit lui Avraam, măi copii, și de aceea Avraam a avut făgăduința, și de aceea se spune așa, dar nu se înțelege lucrarea aceasta de către fiii poporului Meu, de către bătrânii poporului Meu. Eu, Domnul Iisus Hristos, eram în sânul lui Avraam, eram făgăduit de Tatăl Meu, și de aceea s-a pus peste Avraam Scriptura care spune: *«în tine se vor binecuvânta toate neamurile!»*, adică în coapsele lui Avraam, prin cuvântul făgăduinței.

Iată de ce s-a mântuit omul care a fost mai înaintea întrupării Mele între oameni: pentru că Tatăl Meu a pregătit în sânul lui Avraam locul așteptării Fiului Său Cel întrupat, căci pomul vieții, măi copii, Eu sunt, și am fost așteptat să port rod și să fiu catapeteasmă de intrare în rai, și de aceea zice Scriptura că nimeni nu poate să intre decât prin Mine, și zice că Eu sunt ușa, și pe ea s-a făcut primul pas în rai. Eu am înviat întâi dintre morți, și apoi fiecare, la rândul cetei sale după cum a fost făgăduința rostită. Și cine a fost primul intrat în rai? Iată, tâlharul a intrat în rai, și deși a avut cu el cheia nu i s-a deschis ușa până ce Eu n-am înviat mai întâi. El a ajuns cu crucea și a vestit pe îngerul din fața raiului, dar acela nu i-a deschis până ce Eu n-am ajuns, căci mai întâi am fost în iad, și apoi am înviat, și am devenit ușa de intrare spre pomul vieții, care este în rai, care este Sfânta Sfintelor Treimii Dumnezeiești, și atunci s-a început împărăția lui Dumnezeu peste cei vii și peste cei morți.

Dar lumea cea fără cunoștință nu înțelege nimic, căci atunci a biruit Dumnezeu peste moarte, și moartea a fost înghițită de biruință, căci fiecare suflet, de atunci, se ridică la rândul cetei sale și înviază dacă a plecat spre Mine însoțit de Mine, după cum este scris: *«Feriți și sfinți sunt cei care au parte de învierea cea dintâi, căci asupra lor moartea cea de a doua nu mai are putere, și sunt preoți ai lui Dumnezeu și împărățesc cu Hristos o mie de ani»*. Iar cei ce nu au plecat întru Hristos, aceia nu înviază, și așteaptă cealaltă mie de ani, și iată, satana și-a sfârșit, aproape, nimicirea sa și înșelarea sa peste neamurile pământului, iar cei morți întru Hristos se vor ridica cu toții, spre răscumpărarea trupurilor lor, căci ei au împărățit cu Hristos, și împărăția lui Hristos se așează să judece.

O, poporul Meu, nici acum nu poți purta această taină a învierii morților, nici acum, și ar fi trebuit să o pricepi până acum. Dar Eu am pus capac bine așezat peste taina aceasta, și iată, cei înțelepți pricep această taină care este rostită atunci când tu spui așa: *«Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie»*. O, dacă așteptai, știai ce aștepți, și dacă știai, așteptai. Dar nu ai așteptat, și iată, nu știi, și ochii tăi sunt ținuți să vadă și nu vezi, că nu citești cartea și nu știi dacă

nu citești. Și ca să citești în ea și ca să înțelegi, trebuie să fii coborât din cer, măi creștine, trebuie să te sui la cer și să te cobori să citești apoi. Eu am venit să-ți dau mâna și să-ți arăt cele cerești, și tu nu Mi-ai dat mâna ca să vii cu Mine și să vezi și să înțelegi și să crezi. Eu am venit cu cerul spre tine, poporul Meu, dar tu nu vezi, căci ochii tăi sunt ținuți să vadă, sunt ținuți de necredință și nu Mă cunoști în frângerea pâinii așa cum M-au cunoscut după înviere cei din Emaus. Dar și acum tot după înviere sunt, și sunt cu tine pe cale și îți vorbesc din Scripturi, dar ochii tăi nu-și mai dau drumul ca să vadă, și Eu vin să te rog să-ți cumperi untdelemn de la Mine și să-ți ungi ochii și să vezi, ca să iei aurul și veșmântul Meu pe tine, că iată, Eu stau și bat la ușa ta. Deschide-Mi, deschide, ca să vezi! Și dacă nu vei vedea, înseamnă că nu-Mi vei deschide, dar dacă Eu te iubesc, te voi mostra cu dreptate ca să vii spre pocăință, poporul Meu de la sfârșit, că străin ești tu, popor de la sfârșit, și nu te mai uiți spre începutul tău.

Eu vreau să te unesc cu începutul tău, fiule, ca să nu rămâi pentru sfârșit. Vreau să te aduc iar întru început, că iată, pomul vieții, care era în rai, în raiul cel din Eden, era singurul din pomii raiului care nu avea rod; era alături de pomul cunoștinței binelui și a răului, dar nu avea rod pomul vieții, că dacă avea, lua omul și din acela, că nu a ascultat omul ca să nu ia și ca să nu moară, și de aceea a fost omul scos, ca nu cumva să întindă mâna în vremea rodului și să rupă rodul fără să fie împlinit; ca nu cumva să ia și să trăiască în veci în rai în neascultare. Și a fost pus iarăși pe pământ omul, și el a tras spre pământ și s-a întors în pământ. Dar pomul vieții Eu eram, și am purtat rod acum două mii de ani și am fost ușa de intrare spre pomul vieții. Eu eram pomul vieții, și tot Eu eram ușa spre pomul vieții, și am înviat și am legat pe diavolul pentru o mie de ani și am împărțit întru împărăția Mea. Dar voi nu înțelegeți cum a fost aceasta, că omul cel ce se închina lui Lucifer, acela forța fiii împărăției Mele, forța pe cel ce credea în Hristos să se plece fiarei făcute de mâna omului, și dacă nu se închina fiarei, era mucenicit pentru mărturia lui Hristos, căci Eu împărăteam în cei credincioși Mie și biruiam prin sângele cel vărsat întru numele Meu și pentru mărturia Mea și ridicam gloatele spre credință și împărăteam și sfințeam pământul, și diavolul era legat. Cel ce aude bine, acela să înțeleagă, căci diavolul nu biruia pe creștinii Mei, pe fiii împărăției Mele peste care Eu împărăteam.

Și iată, tată, ce străin ești tu de început, poporul creștin de la sfârșit. Că după ce au biruit toți din vremea aceea cât diavolul a fost legat, apoi Eu i-am sculat pe toți ca să împărătească cu Mine o mie de ani, și aceștia sunt cei ce te ajută pe tine azi, poporul de la sfârșit. Aceasta este biserica Mea cea de la început, cea dintâi, dar iată, cea de la sfârșit, ajutată de atâția sfinți mucenici care s-au sculat și au împărțit lucrând întru putere, s-a lăsat momită de diavolul, cel care a fost dezlegat pentru puțină vreme, și a intrat sămânța rățacirii în cei credincioși, căci fața ascunsă a diavolului a rămas în mintea oamenilor și s-au despărțit oile de capre, și oile au rămas puține și s-au făcut capre și s-au ales la dreapta și la stânga. Dar lupul cel pribeag căuta mereu la oi, că ele erau puține, și băga frica în oi și în ciobanii de la oi, și oile nu s-au luptat, și nu trezeau pe ciobani, și au început să se ascundă pe dealuri și pe munți, până ce nu au mai știut drumul spre staul. Și iată, biserica cea de la sfârșit s-a înstrăinat de început, căci oaia nu a mai păscut pășune cunoscută și s-a învățat să rățacească fără păstor și nu Mă mai cunosc oile de la sfârșit, nu mai cunosc glasul Păstorului. Și ce să fi făcut Dumnezeu, decât ceea ce era scris, ca să înceapă să sune din trâmbițele Sale și să anunțe calea venirii Mirelui la mireasă, la biserica Sa.

Dar odată cu trâmbițarea, iată, și Gog și Magog au primit dezlegarea diavolului peste ei, ca să-și umple cupa rățacirii lor și să fie apoi mistuiți de focul cel din cer coborât, de Duhul lui Dumnezeu, Care va curăți fărădelegea de pe pământ. Iată și sfârșitul acestei săptămâni dumnezeiești, care a purtat în mijlocul ei trâmbițarea legământului cel pentru sfârșitul tainei lui Dumnezeu și pentru încetarea jertfei și pentru venirea și pregătirea venirii Domnului Iisus Hristos. Și dacă Eu am venit, totul a încetat dacă am venit, și am lucrat apoi ca să mai scap ceea ce mai era de scăpat, și de aceea am spus Eu atunci că s-a luat de pe pământ scaunul împăraților, iar cei ce mai vor să împărătească, să stea ca Domnul, pe cruce, și nu altfel. Și, de unde?! că

împărații nu au cunoscut nimic, și au rămas la locul lor. Dar aceia nu au împărăția Mea, și o au pe a lor, și nu rămâne nimic la deschiderea cărților care se vor citi, așa cum am spus Eu acestui popor, că așa i-am spus, și demult i-am spus: *«Copii ai poporului Meu, puțin mai e și vom da mâna, și vom citi cartea proorociei de azi, de la început și până la sfârșit, în fața a mii și milioane de făpturi»*. Și am spus că *«Mare va fi ziua aceea când Eu, Domnul, voi profeti în fața a multe popoare și se va zidi din nou biserica cea dintâi»*.

Și iată, Gog și Magog cântă și țipă și se zvârcolește, și diavolul zbiară ca niciodată, și proorocul mincinos își vede minciuna, căci veacurile sunt în mâinile Tatălui Meu și nu este înțelept să priceapă aceasta. Nici profetii nu au priceput ce scriu, nici cei de departe, nici cei de aproape, și stau și se uită din cer și nu pricep cum vine, căci iată, tainele se descurcă pe pământ, și raiul și Ierusalimul se așează ca să primească pe cei ce vor veni la sărbătoarea acelei zile când se va deschide cartea aceasta și se va citi din ea, și vor sta în față morții cei mari și cei mici și se va deschide iezerul cu foc pentru cei mincinoși, pentru moartea cea de a doua.

Copii ai poporului Meu, sculați-vă și învățați lecția aceasta, ca să știți cum vine să așteptați învierea morților și viața veacului ce va să fie. Toată lumea zice că e mincinos Domnul prin profetii Săi, dar nu e așa. Lumea nu înțelege că Eu Mi-am anunțat împărăția, și nu înțelege dacă nu se întoarce să se uite spre început. Și iată, morții vor învia, dar Eu vă spun că au și înviat, și lumea nu va avea ochi să vadă, căci ochii lumii sunt ținuti să vadă.

O, poporul Meu, de câte ori am voit să-ți deschid ochii, și nu ai voit! De câte ori te-am băgat sub mantia Mea, și nu ai stat! Iată, ești cu inima pustie. Deschide-Mi, ca să intru și să-L cunoști pe Cel ce vine întru numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să mănânci cu Mine Paștele cel nou întru împărăție nouă, poporul Meu de la sfârșit care ești lângă venirea Mea. Dar Eu îți zic că am venit, și tu nu M-ai cunoscut. Cine a grăit cu tine, popor de la sfârșit? Nu a grăit Dumnezeu cu tine? Oare, altcineva a grăit cu tine? Și tu ce ai făcut? Tu ai mâncat și ai băut și te-ai însurat și te-ai măritat și ai înmulțit păcatul trupului tău și ai zis că trăiești după carte. Și Eu lucrăm lângă tine cetate de scăpare, și rai, și Ierusalim nou; lucrăm și te strigam să intri și ziceam: *«Intră, poporul Meu, și trage ușa după tine!»*. Și îți mai spun și azi: intră, poporul Meu, în binele tău și al Meu, că pentru tine am binele Meu! Intră, ca să nu rămâi pe afară, că nu ai să mai cunoști locul unde ai stat! Intră, și să nu mai ieși afară, că afară sunt câinii și desfrânații și vrăjitorii și închinătorii la idoli și cei ce iubesc minciuna. Minciună este în gura celor ce mai spun că este încă vreme. Nu mai este vreme, dar te așteaptă Dumnezeu să intri în binele tău, popor binecuvântat de Mine. Un picuț mai avem de călătorit, și la capătul călătoriei e sărbătoarea cerului pe pământ, și voi frânge pâine și îți voi da, și Mă vei cunoaște și te vei bucura pe veci. întreabă pe Dumnezeu ca să înțelegi. Vino și bate și Mă întreabă ca să-ți spun ce nu înțelegi, poporul Meu de la sfârșit, ca să nu rămâi pentru sfârșit.

Am încă multe să-ți spun mai înainte ca să Mă arăt venind în fața ta, dar le poți tu purta de acum? Puține mai sunt de călătorit și de împlinit, dar cine, tată, te-a orbit? Cine ți-a făcut așa ceva? Eu am venit și M-am răstignit și am rămas pentru tine și ți-am dat cheia împărăției Mele; ți-am dat crucea, cu care am descuiat Eu raiul, căci pentru tine l-am descuiat, iar Eu am luat ca să port cheia morții și a iadului ca să nu te mai bage nimeni acolo. Dacă o dădeam la altcineva, te băga altul înapoi. Dacă ți-o dădeam ție, tu ești răutăcios, și îl bagi pe fratele tău în iad când te superi pe el. Ți-am dat cheia raiului ca să descui și să intri, căci Eu sunt ușa pomului vieții, și să biruiești, fiule, ca să mănânci cu Mine, poporul Meu, că tu nu știi cum vine această taină mare, care este în mâna Mea și pe care voiesc să ți-o întind și să te prinzi de mână cu Mine.

Trezește-te spre Mine, că Eu sunt ușa, și sunt împărățind cu sfinții și cu proorocii, care lucrează cu tine, popor de la sfârșit. Trezește-te, că tu trebuie să mergi cu Mine și s-o trezim pe cea iubită, s-o trezim pe România, că pentru asta te-am trecut prin această școală, ca să mergi cu Mine când te chem să mergi. Mergi cu Mine, măcar o milă mergi dacă nu vrei să mergi două, că

te iau Eu apoi în spate pe drumul vestirii dimineții. Mergi, că iată, îți dau binecuvântare ca să mergi, că te chem la praznicul cerului pe pământ.

Iată, Eu strig peste România, strig să o trezesc, și tu să nu stai cu mâinile în buzunar, să nu mai stai așa. Nu vă învață însăși firea cât de urât este ca să stea omul cu mâinile în buzunar? Dar creștinului îi stă rău, și necuviincios îi stă, când stă de vorbă unul cu altul, când stă cu mâinile în buzunar creștinul. Creștinul cel plăcut de cer nu ar trebui să aibă buzunar pe haina lui, că dacă are, bagă mâna și stă cu mâinile în buzunar, și rău Mă umple de durere satana, că se bucură satana de creștinul care stă în această poziție necuviincioasă. Creștinul cel împlinit în statul său cu Dumnezeu, trebuie să-și aibă la gât sau la piept trăistuța sa, ca să nu poată sta cu mâinile. Creștinul trebuie să fie cu îmbrăcăminte cuviincioasă și acoperită de slavă cerească și nu pământescă. Dacă i-aș spune cum ar fi să aibă haina sa, aș fi hulit de creștin. Dar vouă, celor ce credeți în întoarcerea Mea, vă spun: nu mai folosiți buzunarele, și acoperiți cu haină înfățișarea trupului vostru, cu haină de creștin și nu cu haină de păgân. Vine vremea să aveți înfățișare plăcută, de creștin. Faceți-vă cu mânuțele voastre hăinuțele și lăsați-le să cadă bine și plăcut pe voi, că e vremea să ieșiți din lume și cu această înfățișare. Deosebiți-vă, ca să cunoască lumea pe creștinul Meu și după veșmântul cel de afară.

Nu mai purta, creștine, haine moi și subțiri. Nu așa, fiule. Până când așa? Eu vreau să te deosebești în mijlocul celor cu viața păgână. Creștinii cei mai bătrâni ai neamului tău aveau îmbrăcăminte smerită, care acoperea necuvioșia trupului. O, nu am avut cum să-ți spun că nu-Mi place acoperământul trupului tău, creștine. Nu ai avut dragoste ca să fii și ca să pari smerit în mijlocul oamenilor. Ai fi avut mai multă putere în fața morții, dar nici tu nu ai iubit viața. O, ce fel de haină aș fi iubit Eu ca să o ai pe tine! Dar nu am putut pătrunde peste tine cu această lege sfântă și cuvioasă, și nu te-ai cunoscut nici așa din lume. Și dacă te-aș ruga acum să fii cuviincios la portul de creștin, ai zice că nu ai bani, așa ai zice, așa ai să zici. Dar nu așa, măi creștine, nu mai sta așa, nu mai sta cu mâinile în buzunar de-acum. Fă-ți o trăistuță mică și leagă-ți-o de gât sau prinde-ți-o de cămășuță în dreptul pieptului. O, când văd hăinuța ta așa de puțină, așa de mică, așa de strânsă, Mă doare, să știi că Mă doare, și nu vrei să ieși din lume.

Nu mai sta, creștine, cu mâinile în buzunar. Rupe buzunarul de pe haina ta și nu mai sta cu mâinile în buzunar, și hai la lucrul cărării Mele, hai să terminăm de pietruit cărarea venirii Mele cea văzută de tot ochiul! Hai să pregătim pe România, că acest pământ după ce va fi curat va sta în fața slavei Mele și va purta slava Mea și a ta dacă tu te scoli acum să iubești slava Mea în tine.

Grăiesc cuvânt ceresc peste ieslea cuvântului Meu din mijlocul României. Eu sunt Domnul duhului și al trupului tău, căci trupul tău este de la trupul Meu și până la plinirea vremii cerurilor, o, România Mea, țara alegerii Mele! Și de ce te-a ales Tatăl Meu pe tine? O, tu te-ai născut odată cu Mine pe lume. Ți-a făcut Tatăl Meu un trup, odată cu trupul Meu ți-a făcut ție trup, și a suflat apoi peste trupul tău duh de viață, căci a venit la tine cel întâi chemat al Meu și te-a încreștinat și te-a botezat întru numele Meu și de aceea te numești întâia chemată între neamuri. Dar neamul tău știe, oare, taina aceasta? Crede, oare, minunea aceasta cerească?

Erai frumos lucrată în mijlocul neamurilor pământului, căci pământul tău poartă o taină mare, pe care tu nu o știi, și taina aceea te-a învățat în taină să fii cuminte și să nu dorești nimic din ceea ce este al aproapelui tău, și numai tu ai împlinit porunca aceasta între neamurile pământului. Și te-ai păstrat mireasă Mie, căci Tatăl Meu M-a logodit cu tine la nașterea ta, și a sălășluit Dumnezeu în tine cu Duhul, pentru că tu nu ai iubit alți dumnezei, de la nașterea ta și până la capătul bisericii cea dintâi, care a viețuit cu trupul în mijlocul tău. Iar tu apoi, tu, din una curată și neîntinată, te-ai lăsat amăgită, și s-a ales din tine, apoi, la dreapta și la stânga, și oile Mele cele credincioase au rămas puțin la dreapta Mea, iar celelalte, dând să Mă despartă în două, și-au rupt cămașa cea dintâi și au luat o cămașă nouă și o purtare nouă, și ai devenit din

una, două, biserica Mea, căci în tine, Românie, a lucrat Tatăl Meu proorocia cea din urmă, și tu nu ai cunoscut aceasta. Iar când diavolul a fost slobozit ca să lucreze înaintea venirii Mele, după cum este scris, tu, biserica Mea, nu ai vegheat atunci, și a pătruns în tine păcătuire, și ți-ai întors fața ta de la părinți și de la Mine. Și iată, taină neînțeleasă, că dintr-o femeie desfrânată, dintr-o biserică desfrânată care a înșelat pe Iubitul ei, s-a născut antichrist, cel care te-a prins în păcat, și te-a pustiit mereu de atunci, și ți-a murdărit veșmântul trupului tău. Dar Mirele tău te răscumpără și face din mijlocul tău salvare ție, căci tu ai fost dintru început în dreaptă credință, și Domnul tău nu uită veșmântul tău cel dintâi.

Eu sunt Cel ce am cheile morții și ale iadului; le am de atunci de când l-am legat pe cel rău ție, iar ție ți-am dat cheia împărăției Mele ca să stai în ea și să nu ieși din ea și să nu te duci să lucrezi la alt stăpân. Dar iată, duhul potrivnic a fost slobozit la vremea sa și a înconjurat cetatea ta, dar Eu vin iar și ca și atunci voi birui pentru tine, biserica Mea cea de la sfârșit. Dar străină ești tu de început, străin e omul de la sfârșit, străin este de început, căci cel de la sfârșit nu s-a jertfit cu trupul și nu a cunoscut pe cel ce ucide duhul său, pe cel ce a înconjurat cetatea duhului său. Dar iată, Eu sunt în mijlocul tău, și tu nu cunoști vremea cercetării tale, care vine cu Mine la tine, căci Eu am început să sun din trâmbițe (*prima trâmbiță apocaliptică: prooroc preot Iosif Trifa, n.r.*) odată cu dezlegarea celui rău (*anul 1921: înființarea Partidului Comunist din România, n.r.*) și am lucrat lucrarea Mea, și voi birui prin ea, căci din tine, Românie, am ridicat lăstari și am sunat în toată vremea cea roșie, și a fost treaz Duhul Meu în mijlocul tău. Și va învia în tine biserica cea dintâi și se va zidi din nou, căci Dumnezeu lucrează și unește sfârșitul cu începutul, și va fi Ierusalim ceresc pe pământ.

România Mea, trezește-ți păstorii și te adună întru Duhul Meu și paște pășune curată, ca și cei de la început, care cer răscumpărarea strigând: „*Până când, Doamne?*”. Scoală-ți bine păstorii, și ca să te păstorească și nu să împărătească peste tine și nu să ia cheile împărăției Mele și să le ascundă de la fața ta. Sun din trâmbiță peste tine. Eu sunt, și prin cuvânt sunt în mijlocul tău ca să te scol din moarte. Scoală-te, nu te pierde vremii acesteia, că e vremea să te scoli și să stai înaintea Mea. Eu sunt, și sunt în calea ta cu calea Mea, ca să te adun și să-ți iau crucea și să fac din ea steag de biruință pentru tine. Dar iată, păstorii tăi Mă gonesc ca pe un stricător și, ca și cei de atunci, zic că nu sunt Eu. Eu sunt, prin cuvânt sunt, și lucrez prin cuvânt ca să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească și curată și sfântă, dar păstorii tăi au ieșit la Mine cu săbii și cu ciomege, ca și atunci. Am bătut la ușa lor ca să le spun de Mine și de tine, dar ei împărătesc și se odihnesc și nu vor să iasă din ei ca să intre întru Mine.

Eu sunt, și am venit să ridic biserica cea ruinită și s-o clădesc pe temelia cea dintâi, și am ridicat un vestitor (*arhiereul Irineu, n.r.*) și l-am trimis cu vestea cea din urmă, dar ei l-au luat și l-au răstignit și i-au luat mersul și i-au dat hlamidă de ocară și l-au îmbrăcat, ca și pe ei, în haina lui antichrist și l-au forțat să tacă și să nu vestească peste tine ridicare și înviere în fața Celui ce vine, și au răstignit pe Duhul Sfânt sculându-și iscoadele ca să pună în temniță cuvântul lui Dumnezeu. O, dar cuvântul nu se poate lega! El iese din cuie și zidește biserica.

O, biserica Mea, cum nu ai cunoscut tu vremea cercetării tale! Căci Simeon a fost legat să nu moară până ce a văzut pe Fecioara purtând pe Fiul lui Dumnezeu. Iar tu prin același cuvânt ești legată ca să nu poți învia până ce vei vedea lucrarea cuvântului Meu în mijlocul cerului, până ce vei vedea pe Cuvântul cuvântând și rostind: „*Aceasta este lucrarea întru care binevoiesc și prin care vin apoi văzut de toți cei care Mă împung acum, căci iată, am venit pe neștire și nu ai fost pregătit, poporule de la sfârșit*”. Și iată, vin și îți vestesc că vin, și tu ești tare la cerbice și nu iei de la Mine untdelemn ca să-ți ungi ochii și să cunoști venirea Mea.

Românie, Românie, trezește-ți păstorii, că vine Dumnezeu la tine! Și va veni un Leu și va lega toți lupii, și vei cunoaște pe cel ce este venit la tine, și îți vei spăla fața și vei sta înaintea Mea, căci Eu întru tine binevoiesc. Cuvântul Meu, cuvântul Duhului Sfânt este primit de cei ce au pe Duhul Sfânt, de cei purtați de Duhul Sfânt, dar păstorii bisericii Mele din România au

primit pe Iuda, cel care vinde pe copiii cuvântului Meu. I-au deschis lui Iuda, dar cuvântului Meu nu i-au deschis ca să-L priceapă pe Duhul Sfânt și să creadă venirii Mele și ca și atunci Mă fac eretic și stricat și Mă scot din casa Tatălui Meu, așa cum Mi-au scos ca pe niște eretici, pe cei ce poartă cuvântul Meu întru venirea sa.

Iată Eu și pruncii Mei și ieslea cuvântului Meu, România! O, sinedriule din vremea cea din urmă! Nu ai cunoscut pe Cel ce vine; nu ai cunoscut, că nu ai vegheat la vreme ca să nu ți se spargă casa, și a venit furul și te-a legat pe întuneric și ți-a prădat bogăția cea de la Mine, dar Eu i-am cerut socoteală furului și am venit înapoi la tine cu cele furate de fur, ca să ți le dau înapoi și să clădești biserica Mea cea dintâi. Nu am venit să-ți stric casa ta, ci am venit să o repar cu tine, dar dacă nu Mă primești, Eu te iau de pe temelie și zidesc cu cei credincioși, și biserica Mea va fi curată cu trupul, că duhul ei strigă din pământ la Mine, și voi răscumpăra făptura Mea, și voi lucra după rânduiala Tatălui Meu, după rânduiala lui Melchisedec, și nu va pieri biserica Mea dinaintea Mea.

Iată, Eu fac un lucru nou, un lucru ceresc în mijlocul tău, un timp ceresc și un trup ceresc peste biserica Mea din tine, Românie blagoslovită de Tatăl Meu. Și voi fi împlinitor prin cuvânt, și sfârșitul se unește cu începutul, și pământul se unește cu cerul în lucru văzut. Eu bat la ușă, Eu stau la ușă și bat. De va deschide cineva glasului Meu, voi cina cu el prin cuvânt și Mă voi arăta lui, că Eu pe cei smeriți îi iubesc, iar pe cei semeți în duhul lor îi voi pleca, și se va auzi Scriptura care spune: «*Unde este înțeleptul acestui veac?*». Iată, cei mari nu-Mi deschid, dar pruncii aud glasul Meu și se bucură văzând ziua aceasta și vremea aceasta.

O, dacă Eu nu aș fi scurtat apăsarea acestor zile, nu ar mai sta nici un trup înaintea Mea, dar pentru cei cu duhul smerit, Eu ascund fața urgiilor care sunt peste lume ca să încerce pe toți câți locuiesc pe pământ. Iar tu, Românie, vei fi Mie domnie, și cel necurat va fi luat din tine. Scoală-te, ca să-Mi auzi glasul și ca să cinez cu tine, căci Tatăl Meu așează în tine nuntă cerească și biserică curată, și va da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

08/21-11-1993